

Denkpost

In het boek *Al de dagen van mijn leven* van R.F. Delderfield gaat het over het leven op het Engelse Bamfylde College ten tijde van de Eerste Wereldoorlog. Wanneer de hoofdpersoon van het boek, David Powlett Jones, hier is aangenomen, wordt hij door de directeur van de school, Algy Herries, rondgeleid. Op een zeker moment komen ze aan bij een oude omgevallen boom. 'Dit is mijn Denkpost', zegt Herries. En Herries vertelt hoe hij hier altijd het schoolleven overpeinst als er iets gebeurd is of wanneer er weer een jaar voorbij is.

Ik heb ook zo'n Denkpost en neem er te midden van alle hectiek nu even plaats om het schooljaar 2016 – 2017 te overpeinzen (schoolmeesters denken nu eenmaal meer in schooljaren dan in kalenderjaren!).

Elk jaar sneuvelden er weer oud-leerlingen van Bamfylde College op de slagvelden aan de Somme. Wij leven op de Driestar niet in dergelijke extreme omstandigheden, maar wel voelden we de golfslag van de tijd. Ik zat anders in de trein naar school dan vroeger: alerter, argwanender. Wanneer krijgen wij een IS-aanslag? Wat gaat er gebeuren nu steeds meer autocratische gekken de wereld regeren en in ons eigen land 'kereltje Pechtold' parmantig weigert om met de CU te gaan regeren? We zijn op drift en niemand weet een uitweg.

Ook binnen de schoolmuren van Bamfylde gebeurden er trieste dingen. De oude leraar Howarth kreeg kanker en het zou sterven gaan worden. Er brak op een nacht brand uit en ternauwernood werd de school van de ondergang gered. Ook bij ons waren er dit jaar weer zorgen van ziekte, lijden en verdriet. Soms was er ook de *narrow escape*. Als één ding maakt dat ik me een Driestariaan voel, dan wel dat onze school een gemeenschap is waar in tijden van nood nog oprecht meelevend is onder studenten en collega's: een kaartje van een klas of een gesprek over iemands nood.

Elk jaar gingen er weer leerlingen van Bamfylde af om de wijde wereld in te trekken. Dan liep Herries, na ze te hebben uitgezwaaid, naar zijn Denkpost om een poosje in de zoete droefenis van dit afscheid te verwijlen. Ook dit jaar weer gingen we als Driestar weer naar Biezemortel om het afscheid van onze studenten te celebreren. Daarna heb ik de fotolijsten van mijn klassen in de doos gedaan waarin ik alle foto's van de afgelopen achttien jaar bewaar. En de namen van mijn studenten liggen als gedenkstenen in de rivier van mijn herinnering.

Aan Bamfylde College had ik wel willen lesgeven. Zo'n prachtig oud gebouw in neo-gothische stijl en met zulke oude tradities hebben wij helaas in Gouda niet. Maar ook dit jaar had ik soms weer zulke mooie momenten met de klassen dat het even wel leek of de Driestar Bamfylde was. Op zulke momenten dacht ik: Laat mij maar schoolmeester blijven (voor andere dingen ben ik ook geheel ongeschikt!). Na de laatste les voor de zomer, toen de studenten weg waren, heb ik even in de stilte van het lege lokaal verwijld en de zoete droefenis van dit alles gesmaakt.

Net als de hoofdpersoon van *Al de dagen van mijn leven* geniet ik immens van het lesgeven, maar daarnaast moet ik ook schrijven en af en toe eens een lezing houden. Die drang is er altijd geweest en ook dit jaar heb ik daaraan toegegeven in de columns in deze krant en in een boek dat langzaam aan groeit. Tijdens een lezing zoals laatst voor de Bogerman- en de Polyanderschool in Dordrecht kwam ik weer oud-studenten van de Driestar tegen en ontstond er na de pauze zo maar een ontroerend mooi gesprek over hoe moeilijk het is om kinderen op te voeden tegenover de dominante tijdgeest.

En soms was er dit jaar, temidden van alle chaos van de wereld in het groot en de zorgen in het klein, even een moment van ontstijging. Dat had ik laatst toen ik op de jongerenkring 'Eldad' van de Gereformeerde Gemeente te Dordrecht was. Ik moest daar een lezing geven over C.S. Lewis. Vooraf liet de voorzitter Psalm 4: 4 zingen. En met een geweldige ernst en kracht werd dat vers gezongen. Toen viel alles weg:

*Ik zal gerust in vrede slapen,
En liggen ongestoord terneer;
Want Gij alleen, mijn schild en wapen,
Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen,
Zult mij doen zeker wonen, Heer'.*